

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΦΙΡΝΤΑΟΥΣΙ

ΣΑΧ ΝΑΜΕ (αποσπασμα)

Δεσανε τ αλογα τους ενω η μοιρα εφερνε κακοβουλα
γυρους πανω απο τα κεφαλια τους, και οταν η μαυρη μοιρα
ειναι οργισμενη
οι γρανιτενοι βραχοι μαλακωνουν σαν κερι. Οι δυο αρχισαν
να παλευουν, κρατημενοι απ τις δερματινες ζωνες τους.
Οσο για το Σουρχαμπ, θα λεγατε: «Ο ψηλος ουρανος
τον εμποδιζει», οταν ο Ρουσταμ φτανοντας τον αρπαξε,
αυτο τον πολεμιστη που εμοιαζε με λεοπαρδαλη, απ το λαιμο,
και το κεφαλι,
λυγισε το κορμι του γενναιου αντρα,
που η ωρα του ειχε ερθει κι ολη του η δυναμη ειχε χαθει,
και σα λιονταρι τον πεταξε στο χωμα.
Υστερα, ξεροντας πως ο Σουρχαμπ δε θα μενε στη γη,
τραβηξε απαλα απ τη μεση του το κοφτερο σπαθι του
και διαπερασε μ αυτο το στήθος του γενναιου γιου του.
Οποτε διψας για αιμα και λεκιαξεις
μ αυτο το γλιστερο μαχαيري σου, η μοιρα
διψαι για το δικο σου αιμα, και κανει
καθε τριχα σου μαχαيري εναντιον σου.
Ο Σουρχαμπ κραυγασε: «Αχ!» και κουλουριαστηκε.
Τιποτα δεν τον ενοιαζε πια, καλο η κακο.
«Το σφαλμα ειναι δικο μου»,
ειπε στο Ρουσταμ. «Η μοιρα σου εδωσε το κλειδι μου.
Αυτος ο καμπουριασμενος ουρανος μ αναθρεψε για να με
σκοτωσει νωρις.
Οι συνομηλικοι μου θα με περιγελασουν, αφου ο λαιμος μου
αγγιζε τη σκονη. Η μητερα μου μου ειπε
πως ν αναγνωρισω τον πατερα μου.
Τον γυρεψα με αγαπη και πεθαινω απ την επιθυμια μου.
Αλιμονο! Οι κοποι μου ειναι ματαιοι, δεν τον συναντησα.
Τωρα κι αν γινεις ψαρι, τυλιχτεις οπως η νυχτα στο σκοταδι
η αφηνοντας τη γη πεταξεις σαν αστερι,
ο πατερας μου θα με εκδικηθει, οταν δει

το πετρίνο προσκεφαλο του ταφου μου.

Καποιος αρχηγος θα πει στο Ρουσταμ: «Ο Σουρχαμπ σκοτωθηκε και το ονομα του επεσε στη σκονη, ενω σε γυρευε». Τότε ο Ρουσταμ αρχισε να ζαλιζεται, ο κοσμος μαυρισε, το σωμα του βαρυνε' καταβλημενος επεσε σε κωμα και λιποθυμησε.

Τελος γυρνωντας στα συγκαλα του κραυγασε με αγωνια:

«Που ναι η αποδειξη πως εισαι γιος του Ρουσταμ;

Μακαρι να χαθει τ ονομα μου απ τους γενναιους,

γιατι εγω ειμαι ο Ρουσταμ! Μακαρι να ξεχαστει τ ονομα μου κι ο γιος του Σαμ να με θρηνησει!».

Παραληρουσε, το αιμα του εβραζε και με βογγητα τραβουσε τα μαλλια του απο τις ριζες, ενω στη θεα του

ο Σουρχαμπ επεσε λιποθυμος, ωσπου στο τελος κραυγασε:

«Αν εισαι πραγματικα ο Ρουσταμ, με θανατωσες

απο κακοβουλη μανια, γιατι εγινε ακουστο τ ονομα μου.

Μα οτι και να κανω δε θα ξυπνησει την αγαπη σου.

Λυσε το θωρακα, κοιταξε το γυμνο κορμι μου

κοιτα το κοσμημα σου, δες πως φερονται οι αρχοντες στους γιους!

Τα τυμπανα χτυπουσαν σπιτι μου, η μανα μου ηρθε

με ματωμενα μαγουλα και καρδια πικραμενη,

γιατι εφευγα. Εδεσε αυτο στο χερι μου

και ειπε: «Φυλαξε αυτο το ενθυμιο του πατερα σου.

κι εχε στο νου τη δυναμη του. Ειναι ισχυρο τωρα,

τωρα που η μαχη τελειωσε κι ο γιος

δεν ειναι τιποτα στον κυριο του». Οταν ο Ρουσταμ ελυσε

το θωρακα κι ειδε το κοσμημα, εσκισε τα ρουχα του,

και κραυγασε: «Ω γενναιε γιε μου, απ ολους τιμημενε

και σκοτωμενε απο μενα!» Με σκονη πανω στο κεφαλι

και τρικυμισμενο προσκυνω εκοψε τις φλεβες του, ωσπου

το αιμα του ετρεξε στο κυμα. «Οχι, αυτο ειναι χειροτερο ακομα».

Ειπε ο Σουρχαμπ, «Γιατι να κλαις; Ποιο τ οφελος;

αν σκοτωθεις κι εσυ; Οτι ητανε να γινει εγινε...»

μεταφραση απ τα αγγλικά: Ε. Σ. Σκαρτση